

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/64/2015
Identifikačné číslo spisu: 7015200313
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200313.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: STAVEBNÁ RECYKLAČNÁ a KONZULTAČNÁ, a.s., so sídlom Krivá 21/995, Košice, právne zastúpený advokátom: JUDr. Dušan Antol, Advokátska kancelária so sídlom Hlavná č. 108, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014 a Oznámenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č.: MF/9715/2015-77 zo dňa 27. februára 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2015-28 zo dňa 02. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2015-28 zo dňa 02. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia žalovaného číslo: 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014 z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene a Oznámenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č.: MF/9715/2015-77 zo dňa 27. februára 2015 z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nepodlieha súdnemu prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Krajský súd z obsahu žaloby zistil, že žalobca žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9801403/5/108974/2014 zo dňa 14. januára 2014. Z administratívneho spisu žalovaného súd ďalej zistil, že žalobca napadnuté rozhodnutie prevzal dňa 03. apríla 2014. Lehota na podanie žaloby podľa ustanovenia § 250b OSP uplynula žalobcovi dňa 03. júna 2014. Žaloba bola podaná na súde dňa

18. marca 2015. Na základe uvedeného súd žalobu v časti týkajúcej sa preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014 považoval za podanú oneskorene, a preto s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 OSP konanie o preskúmanie tohto rozhodnutia zastavil.

V prípade žalobcovej žiadosti o preskúmanie oznámenie Ministerstva financií Slovenskej republiky číslo: MF/9715/2015-77 zo dňa 27. februára 2015, ktorým ministerstvo oznámilo žalobcovi, že prešetřilo rozhodnutie žalovaného č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014, ktorým bolo podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9801403/5/108974/2014 zo dňa 14. januára 2014, ktorým bolo podľa § 50 ods. 1 daňového poriadku daňovému subjektu - žalobcovi uložené predbežné opatrenie na zabezpečenie dosiahnutia účelu daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január až október a december 2011 a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie. Ministerstvo financií Slovenskej republiky postupovalo podľa § 77 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní, pričom z obsahu napadnutého oznámenia číslo: MF/9715/2015-77 ako aj z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplynulo, že ak ministerstvo, ako príslušný orgán preskúmajúci napadnuté rozhodnutie mimo odvolacieho konania po prešetrení nezistí, že toto rozhodnutie je v rozpore so zákonom a je nutné ho zmeniť alebo zrušiť, vybaví ho len neformálnym oznámením, a nie formou rozhodnutia v správnom konaní, resp. daňovom konaní. Takéto neformálne vybavenie podnetu žalobcu nespĺňa formálne a ani vecné náležitosti rozhodnutia správneho orgánu o práve alebo povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby. Preto dospel krajský súd k záveru, že žalobou napadnuté oznámenie má len deklaratórny charakter, ktorý nemení nič na subjektívnych právach a povinnostiach účastníkov daňového konania. Samotné oznámenie, ktoré má byť preskúmané v tomto konaní preto nespĺňa zákonnú podmienku preskúmania z pohľadu § 250 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 248 písm. a/ OSP z dôvodu, že je rozhodnutím procesného charakteru, ktoré sa týka oznámenia výsledku preskúmania napadnutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania a s poukazom na § 248 písm. a/ OSP nepodlieha súdnemu prieskumu rozhodnutí správnych orgánov.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie tvrdiac, že sa nestotožňuje s právnymi závermi Krajského súdu v Košiciach ako súdu prvého stupňa, ktorý dospel k právnemu záveru, že sa jedná o žalobu, ktorá je podaná oneskorene (rozhodnutie č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19.03.2014) a zároveň smeruje proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom v konaní podľa druhej hlavy, piatej časti OSP (oznámenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/9715/2015-77 zo dňa 27.02.2015).

Podľa názoru žalobcu sa súdu prvého stupňa, že vo veci nerozhodol správne aj preto, že nevzal do úvahy celý obsah uvedených námietok, kumulatívne k obom napadaným rozhodnutiam, tiež obsah a právne závery rozsudku Európskeho súdneho dvora z 13. januára 2004 vo veci C-453/00 Kühne und Heitz. (V súdnej veci sa Súdny dvor vyrovnal s otázkou stretu dvoch dôležitých princípov správneho práva: princípu právnej istoty a záujmu na správnosti a zákonnosti rozhodnutia. Princíp právnej istoty je imanentný právoplatnosti správneho aktu a je úzko spätý s princípom prezumpcie správnosti správnych rozhodnutí: uplatní sa teda vyvrátiteľná právna domnienka (praesumptio iuris tantum) o tom, že treba na konkrétny správny akt bezpodmienečne nazerať ako na akt správny, ktorý je bez právnych väd. Prezumpcia správnosti správnych aktov pritom v sebe skrýva nebezpečenstvo, že správne a nesprávne, resp. protiprávne správne akty budú mať v istom časovom úseku rovnaké postavenie. Bolo by však zrejme nežiaduce, aby bola zodpovednosť za nápravu takéhoto rozhodnutia ponechaná len na strane dotknutého účastníka konania. Náprava rozhodnutia správneho orgánu, ktoré nezodpovedá konformnému výkladu komunitárneho práva, je teda - vo väčšej či menšej miere - tiež vecou verejného záujmu a určité typy nekonformných aktov budú musieť byť zrušené z úradnej povinnosti. Súdny dvor stanovuje - ako korektív takéhoto postupu - ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere.)

Súd prvého stupňa k obsahu „Oznámenia“ uviedol, že „Takéto neformálne vybavenie podnetu žalobcu nespĺňa formálne a ani vecné náležitosti rozhodnutia správneho orgánu o práve alebo povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby.“. Žalobca sa však s týmto názorom nestotožňuje, preto na obsahu tvrdení i podanej žaloby zotrúva, vrátane tohto odvolania.

K odvolaniu žalobcu sa svojím podaním vyjadril žalovaný. K námietkam žalobcu, ktoré žalobca uvádza v II. a III. bode odvolania, a ktoré sú obsahovo zhodné so žalobnými dôvodmi žalobcu sa žalovaný vyjadril v stanovisku k žalobe č. 677017/2015 zo dňa 02. júna 2015, na ktorom trvá. K námietkam uvedeným v IV. bode žalovaný uvádza, že sa stotožňuje s uznesením súdu o zastavení konania vo veci podanej žaloby. Žaloba bola podaná oneskorene a smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014, bolo žalobcovi doručené dňa 03. apríla 2014. Žalobca podal žalobu na Krajský súd Košice dňa 18. marca 2015, čo je po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2015-28 zo dňa 02. júla 2015 ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorého súčasťou je aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, sa možno domáhať iba zákonom ustanoveným postupom a v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktorými sa tento čl. 46 ústavy vykonáva. V súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Takýmto procesnoprávnym predpisom upravujúcim postup v správnom súdnictve je Občiansky súdny poriadok, upravujúci napr. procesné podmienky, náležitosti žaloby, lehotu pre jej podanie.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

V prejednávanvej veci ide o konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo), konkrétne podľa druhej hlavy piatej časti (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov), ktoré je upravené v § 247 až § 250k OSP. Ustanovenie § 246c ods. 1 veta prvá OSP umožňuje, aby sa na konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku primerane aplikovali aj ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, avšak iba za predpokladu, že určitá otázka nie je priamo upravená v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Z administratívneho spisu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9801403/5/108974/2014 zo dňa 14. januára 2014 si žalobca prevzal dňa 03. apríla 2014. Lehota na podanie žaloby podľa ustanovenia § 250b OSP uplynula žalobcovi dňa 03. júna 2014. Žaloba bola podaná na krajskom súde dňa 18. marca 2015, teda viac ako osem mesiacov po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby. Podľa odvolacieho súdu ustanovenie § 250b ods. 1 druhá veta OSP je explicitné a jednoznačné.

Zameškание lehoty na podanie žaloby v správnom súdnictve má za následok zastavenie konania bez meritórneho rozhodnutia, keďže jednou z procesných podmienok konania v správnom súdnictve je aj včasnosť podania žaloby a nedostatok tejto podmienky je neodstrániteľný. Žalobca podal žalobu po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, preto krajský súd postupoval správne, keď konanie o žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Preto ani odvolací súd nemohol skúmať skutkové dôvody odvolania, teda že mal súd, či už prvostupňový alebo odvolací prihliadnuť na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-453/00 Kühne und Heitz, a to z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky na meritórne prerokovanie žaloby.

V prípade žalobcovej žiadosti o preskúmanie oznámenie Ministerstva financií Slovenskej republiky číslo: MF/9715/2015-77 zo dňa 27. februára 2015, ktorým ministerstvo oznámilo žalobcovi, že prešetřilo rozhodnutie žalovaného č. 1100303/1/141982/2014/5307 zo dňa 19. marca 2014 a dospelo k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto nie je dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie. Ministerstvo financií Slovenskej republiky postupovalo podľa § 77 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní, pričom z obsahu napadnutého oznámenia číslo: MF/9715/2015-77 ako aj z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplynulo, že ak ministerstvo, ako príslušný orgán preskúmajúci napadnuté rozhodnutie mimo odvolacieho konania po prešetření nezistil, že toto rozhodnutie je v rozpore so zákonom a je nutného ho zmeniť alebo zrušiť a preto ho správne vybavil oznámením.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ak dospel krajský súd k záveru, že žalobou napadnuté oznámenie má len deklaratórny charakter, ktorý nemení nič na subjektívnych právach a povinnostiach účastníkov daňového konania je tento jeho názor správny.

Aj podľa odvolacieho súdu samotné oznámenie, ktoré žiadal žalobca preskúmať v tomto konaní nespĺňa zákonnú podmienku preskúmania z pohľadu § 250 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 248 písm. a/ OSP z dôvodu, že je rozhodnutím procesného charakteru, ktoré sa týka oznámenia výsledku preskúmania napadnutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania a s poukazom na § 248 písm. a/ OSP nepodlieha súdnemu prieskumu rozhodnutí správnych orgánov.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2015-28 zo dňa 02. júla 2015 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správne potvrdil a v celom rozsahu naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.